

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 256/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 10 sierpnia 2021 roku w sprawie o sygn. akt III K 134/21			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	M. R.	Sąd Apelacyjny nie przeprowadzał dowodów, ani nie dokonywał odmiennej oceny dowodów przeprowadzonych w I instancji.		
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

1.6. Ocena dowodów			
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Prokurator w złożonej apelacji zaskarżonemu wyrokowi zarzucił: a) obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 270 § 1	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny	

<p>k.k. poprzez jego niezastosowanie, biorąc pod uwagę fakt, że oskarżony swym zachowaniem wypełnił znamiona ww. czynu, ponieważ samodzielnie podrobił oświadczenie o niezaleganiu w opłacaniu składek na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych przez Usługi-Handel (...), a co za tym idzie nie można w niniejszej sprawie przyjąć, że zbieg przepisów 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. jest pomijalny, gdy w niniejszej sprawie zachodzi kumulatywny zbieg przepisów, albowiem w świetle zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał również znamiona czynu z art. 270 § 1 kk,</p> <p>b) obrazę przepisu postępowania, mającą wpływ na treść wyroku, tj. art. 7 k.p.k. polegającą na dowolnej, a nie swobodnej ocenie materiału dowodowego zgromadzonego sprawie, sprzecznej z zasadami prawidłowego</p>	<p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
--	--

rozumowania oraz wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, poprzez błędne ustalenie, że w powyższej sprawie przeprowadzone postępowanie dowodowe nie dało podstaw do przyjęcia, aby M. R. swym zachowaniem wprowadził pracownika pokrzywdzonego Banku w błąd co do swojej sytuacji finansowej poprzez wskazanie nieprawdziwych okoliczności odnośnie swojego zadłużenia, wiedząc, że w przypadku wskazania prawdziwych okoliczności nie uzyska wnioskowanego instrumentu finansowego, a w konsekwencji swoim zachowaniem wypełnił znamiona czynu z art. 13 § 1 w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 294 § 1 k.k., która to błędna ocena Sądu I Instancji doprowadziła do przyjęcia niewłaściwej kwalifikacji prawnej i uznaniu oskarżonego za winnego jedynie w zakresie czynu opisanego w art. 297 § 1 k.k., w sytuacji

gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie winna prowadzić do odmiennych ustaleń przypisania oskarżonemu sprawstwa w zakresie popełnienia czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k.

c) rażąco niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego M. R. poprzez wymierzenie mu jedynie kary 8 miesięcy pozbawienia wolności za zarzucany mu czyn, a następnie warunkowe jej zawieszenie na okres próby 2 lat podczas gdy właściwa analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym znacząca kwota kredytu, przemysłane działanie oskarżonego mające na celu wprowadzenie pracownika pokrzywdzonego Banku w błąd, wielość popełnionych tym

	<p>przestępstwem czynów, wysoka społeczna szkodliwość czynu, prowadzą do jednoznacznego wniosku, że orzeczona kara 8 miesięcy pozbawienia wolności jawi się jako rażąco łagodna, bowiem w związku z zawieszaniem jej wykonania oskarżonego nie spotkają żadne faktyczne reperkusje związane z popełnionym przez niego czynem, nie odczuje on dotkliwości kary, a mając na uwadze względy zarówno prewencji indywidualnej, jak i ogólnej pozwalają uznać, że cele kary zostaną osiągnięte jedynie poprzez wymierzenie mu surowej kary jaką jest kara 1 roku pozbawienia wolności oraz kary grzywny w wysokości 250 stawek dziennych po 25 złotych każda ze stawek.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				

Apelacja prokuratora w całości nie zasługuje na uwzględnienie.

Mając na uwadze treść sformułowanych w apelacji zarzutów, celowe będzie omówienie w pierwszej kolejności zarzutu naruszenia przepisu prawa procesowego, bowiem tego rodzaju uchybienie Sądu I instancji, zwłaszcza gdy naruszone są reguły gromadzenia i oceny dowodów, zazwyczaj jest pierwotną przyczyną zaistnienia błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku. I tak, przechodząc do oceny omawianego zarzutu, wbrew twierdzeniom apelującego, lektura pisemnych motywów zaskarżonego wyroku dowodzi, że Sąd Okręgowy dokonał szczegółowej analizy wyjaśnień oskarżonego oraz materiału dowodowego, w szczególności wniosku o udzielenie kredytu wraz z zaświadczeniem o niezaleganiu w

opłacaniu składek
ZUS,
zaświadczeniem o
niezaleganiu
podatkach,
oświadczeniem o
rozliczaniu się na
podstawie księgi
przychodów-
rozchodów
dotyczących
udzielenia M. R.
kredytu
hipotecznego,
odnosząc się do
wszystkich
okoliczności,
mogących mieć
znaczenie dla
ustalenia
odpowiedzialności
oskarżonego w
zakresie
przypisanego mu
oszustwa
kredytowego tj.
przestępstwa z art.
297 § 1 k.k.
Procedując w
niniejszej sprawie
Sąd meriti w
sposób wnikliwy
i wszechstronny
rozważył wszystkie
dowody i
okoliczności
ujawnione w toku
rozprawy oraz na
ich podstawie
prawidłowo poczynił
prawidłowe
ustalenia faktyczne,
a w konsekwencji
dokonał trafnej
oceny znamion
dokonanego przez
oskarżonego
przestępstwa, a co
za tym idzie
przyjął prawidłową

kwalifikację prawną zachowania M. R., a tym samym słusznie dokonał analizy, iż brak jest podstaw do uznania, że oskarżony przedkładając dokumenty związane z uzyskaniem kredytu już na etapie procedury kompletowania dokumentacji miał zamiar uchylać się od płatności zobowiązania finansowego wobec pokrzywdzonego, a faktycznie jedynie zmierzał do wprowadzenia w błąd pracownika banku, w celu uzyskania kredytu.

Podkreślić oczywiście należy, iż z utrwalanego w tym zakresie orzecznictwa Sądu Najwyższego oraz Sądów Apelacyjnych wynika, że określone w art. 286 § 1 k.k. przestępstwo oszustwa jest przestępstwem umyślnym zaliczanym do tzw. celowościowej odmiany przestępstw kierunkowych. Ustawa wymaga, aby zachowanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel, którym jest tu

osiągnięcie korzyści majątkowej.

Korzyścią majątkową, stanowiącą cel działania sprawy przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. jest ogólne polepszenie sytuacji majątkowej, co może polegać na zwiększeniu aktywów lub zmniejszeniu pasywów (wyrok Sądu Najwyższego z 5 czerwca 2012 r. II KK 287/11, Lex nr 1212889). Tym samym, oszustwo jako przestępstwo celowościowe może być popełnione tylko z zamiarem bezpośrednim, a celem sprawcy jest osiągnięcie korzyści majątkowej.

Sprawca nie tylko musi chcieć uzyskać korzyść majątkową, lecz musi także chcieć w tym celu użyć określonego sposobu działania lub zaniechania. Jeżeli jeden z tych elementów nie jest objęty świadomością nie ma oszustwa, jeżeli któregoś z nich sprawca nie chce wprost zrealizować, lecz tylko się na nie godzi również nie ma oszustwa.

Przestępstwo określone w art. 286 § 1 k.k. może być zatem popełnione

tylko umyślnie z zamiarem bezpośrednim, kierunkowym, obejmującym cel i sposób działania (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 15 grudnia 2014 r., Lex nr 1676101).

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż prokurator bezpodstawnie zarzuca obrazę art. 7 k.p.k.. Sąd Apelacyjny w pełni podziela ocenę materiału dowodowego dokonaną przez Sąd I instancji, a w szczególności wyjaśnień oskarżonego, znajdujących potwierdzenie w zgromadzonej dokumentacji. Wyjaśnienia te zostały ocenione w kontekście całokształtu dowodów, w ich wzajemnym powiązaniu, w szczególności pod kątem ustalenia zamiaru oskarżonego. Materiał dowodowy uzyskany przez Sąd orzekający nie uzasadnia sprawstwa oskarżonego M. R. w zakresie czynu wyczerpującego

przepis art. 13 § 1 w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 294 § 1 k.k. Argumentacja przedstawiona przez autora środka odwoławczego, uzasadniałaby przyjęcie, iż oskarżony miał zamiar w chwili złożenia wniosku o udzielenie kredytu hipotetycznego z Bankiem (...) S.A. niewywiązania się ze zobowiązania wobec tego banku, a tym samym wprowadził w błąd pracowników banku, co do spłaty kredytu, doprowadzając pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Wskazać bowiem należy, iż oskarżony w chwili przedłożenia dokumentów w celu uzyskania kredytu nie działał z zamiarem jej nie spłacenia. Jak trafnie wskazał Sąd I instancji, a co jest istotne, jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego oskarżony w zeznaniu podatkowym za rok 2018 wykazał dochód w wysokości 174.577,49 zł, zaś za rok 2019 w wysokości 185.598,80 zł. Do

tego, jak wynika z zaświadczenia z Urzędu Skarbowego z dnia 1 września 2020 r., oskarżony nie zalegał w opłacaniu podatków oraz zaświadczenia z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 31 sierpnia 2020 r. nie zalegał w opłacaniu składek. Wbrew zarutom apelującego, Sąd Okręgowy nie pominął w żaden sposób kwestii zalegania oskarżonego ze spłatą składek w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych, bowiem prawidłowo w treści uzasadnienia wyroku wskazał, że oskarżony spłacił przedmiotową zaległość. Jednocześnie oskarżony przed Sądem I Instancji przyznał się do przedłożenia uprzednio podrobionego dokumentu w postaci zaświadczenia o niezaleganiu w opłacaniu składek oraz wskazał, iż miał świadomość zaległości w opłacaniu składek, jednakże uczynił to na rzecz dziadków,

aby mogli oni kupić dom. Należy przy tym zauważyć, iż oskarżony posiadał konto w banku (...), w którym miał przyznany limit pożyczki 7500 złotych. Jego miesięczny dochód kształtował się w wysokości 12-13 000 złotych, zobowiązania kredytowe 300-400 złotych miesięcznie, limit na kartach 40 000 złotych, z których miesięcznie spłacał 2000 złotych miesięcznie. Zresztą, Sąd meriti przyznał walor wiarygodności ww. (vide: uzasadnienie k. 175-176).

Słusznie Sąd I instancji przyjął, iż do przypisania przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 294 § 1 k.k. nie uprawniały ani wyjaśnienia oskarżonego, ani obiektywne fakty występujące w sprawie. Na uwadze należy mieć to, że z wyjaśnień M. R. nie wynika, by swoim zachowaniem wyczerpał on znamiona tego przestępstwa. Działanie w celu uzyskania kredytu nie jest równoznaczne z

działaniem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a przypisując sprawcy popełnienia przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 294 § 1 k.k. należy wykazać, że obejmował on swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim kierunkowym nie tylko to, że wprowadza w błąd inną osobę, ale także to, że doprowadza ją w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem i jednocześnie chce wypełnienia tych znamion. Niekorzystne rozporządzenie mieniem to wszelkie czynności zmierzające do pogorszenia sytuacji majątkowej pokrzywdzonego (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 23 sierpnia 2013 r., sygn. akt II AKa 262/13, Lex 1366070). Co więcej, biorąc pod uwagę okoliczności dotyczące zabezpieczenia spłaty kredytu nieruchomością usytuowaną w miejscowości S., przy ul. (...), dla

której Sąd Rejonowy (...) w S. X Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą, to brak jest jakichkolwiek podstaw do twierdzenia, iż oskarżony działał z zamiarem doprowadzenia banku do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Fakt, że oskarżony przedłożył niezgodne z prawdą zaświadczenie, iż na dzień 31 sierpnia 2020 r. nie posiada zaległości w opłacaniu składek ZUS, które to zaświadczenie miało istotne znaczenie dla uzyskania kredytu jest niewątpliwie elementem wprowadzenia w błąd, co do swojej sytuacji finansowej, ale oskarżony uczynił to tylko w celu uzyskania kredytu, a takie zachowanie stypizowane jest w przepisie art. 297 § 1 k.k., o czym będzie mowa w dalszej części uzasadnienia.

Wbrew odmiennym poglądom apelującego, z zebranego w sprawie materiału dowodowego, nie wynika że oskarżony

w trakcie procedury próby uzyskiwania pożyczki hipotecznej miał zamiar podjąć negatywne działania na szkodę Banku w postaci jej nie uregulowania. Zważyć nadto należy, iż sytuacja i kondycja finansowa M. R. w dacie zawierania umowy nie była kwestionowana, a zatem nie doszło do ogólnego pogorszenia sytuacji majątkowej pokrzywdzonego, w tym m.in. do zamiaru zmniejszenia szans na zaspokojenie jego roszczeń w przyszłości lub do zwiększenia ryzyka po stronie pokrzywdzonego.

Reasumując, autor omawianego środka odwoławczego błędnie zakwestionował ustalenie strony podmiotowej przypisanego oskarżonemu czynu, przyjmując, iż w trakcie procedury próby pozyskiwania kredytu oskarżony działał z zamiarem niewywiązania się z zawartej umowy i doprowadzenia banku do niekorzystnego rozporządzenia

mieniem. Zasadnie natomiast Sąd Okręgowy uznał, iż oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona czynu opisanego w art. 297 § 1 k.k., zaś czynnością sprawczą było przedłożenie nierzetelnego oświadczenia dotyczącego okoliczności o istotnym znaczeniu, a który niezbędny był w celu uzyskania wsparcia finansowego. Zarzut prokuratora w tym zakresie nie zasługuje na uwzględnienie.

Trafnie apelujący przedstawia ocenę prawną elementów treści przepisu z art. 270 § 1 k.k. przywołując orzeczenie tutejszego Sądu Apelacyjnego z dnia 12 października 2017 r. sygn. akt II AKa 53/17, jednakże całkowicie pomija fakt, iż brak jest możliwości uzupełnienia opisu czynu wykraczając poza granice przedmiotowe skargi tj. aktu oskarżenia, przy czym argumentacja ta pozostaje w sprzeczności z zasadą skargowości. Sąd nie jest

związany opisem czynu zarzucanego oskarżonemu ani wskazaną przez oskarżyciela jego kwalifikacją prawną, a przy tym przedmiotem osądu jest zdarzenie historyczne, które leży u podstaw oskarżenia, i sąd może tym samym modyfikować zarówno ów opis, jak i jego kwalifikację, jeżeli tylko mieści się w granicach owego zdarzenia. Jednakże jeżeli oskarżyciel, mający pełną wiedzę o poszczególnych zachowaniach osoby podejrzanej, a następnie podejrzanego, ogranicza w postępowaniu przygotowawczym, a później w akcie oskarżenia, zakres, w jakim decyduje się go oskarżyć, to uznać należy, że sąd nie może jednak wykroczyć poza granice przedmiotowe takiej skargi (por. wyrok SN z 14.04.2016 r., V KK 43/16, KZS 2016, nr 7-8, poz. 50). Całkowicie błędne jest stanowisko apelującego w przedmiocie obrazu przepisu prawa materialnego tj. art. 270 § k.k. oparte na założeniu, że

oskarżony swym zachowaniem wypełnił znamiona ww. czynu, ponieważ samodzielnie podrobił oświadczenie o niezaleganiu w opłacaniu składek na rzecz ZUS, a co za tym idzie nie można przyjąć, że zbieg przepisów art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. jest pomijalny. Biorąc pod uwagę tezę Sądu Apelacyjnego, która przywołuje w treści apelacji prokurator „inaczej jest w sytuacji gdy sprawca przedkłada dokumenty, które samodzielnie sfalszował, to wówczas mamy do czynienia z sytuacją, iż czyn wyczerpuje znamiona dwóch przestępstw i konieczne jest przyjęcie kumulatywnej kwalifikacji” oskarżony, co prawda posłużył się sfalszowanym dokumentem, lecz prawidłowe poczynania ustaleń faktycznych materiału dowodowego przez Sąd a quo nie wskazują w żaden sposób na popełnienie przez M. R. przestępstwa z art. 270 § 1 k.k.,

gdyż prokurator w akcie oskarżenia nie zarzucił fałszerstwa dokumentu oskarżonemu, ani też nie uczynił żadnych stosownych działań w tym kierunku podczas prowadzonego postępowania karnego. Powołana przez apelującego okoliczność, iż sam oskarżony przyznał, że zdecydował się na podrobienie zaświadczenia, które to samodzielnie komputerowo wygenerował niczego w sprawie nie jest w stanie zmienić

Na uwadze należy również fakt, iż nie jest dopuszczalne stosowanie kumulatywnej kwalifikacji czynów z art. 297 § 1 k.k. (w zakresie znamienia m.in. przedkładania podrobionego dokumentu) w zbiegu z art. 270 § 1 k.k. w zakresie znamienia używania podrobionego lub przerobionego dokumentu. W wypadkach bowiem przedłożenia podrobionego dokumentu, przepis art. 297 § 1 k.k. stanowi lex specialis wobec art. 270 § 1 k.k. i zawiera już ww.

znanie z art. 270 § 1 k.k.

Ponadto, określony w akcie oskarżenia czyn ma charakter hipotetyczny: wersja wydarzeń przedstawiona przez oskarżyciela nie może być uznana za ostateczną. Właśnie temu służy rozprawa, by umożliwić weryfikację tej wersji/hipotezy. Zgodnie z zasadą, że to sąd zna prawo (*iura novit curia*), kwalifikacja prawna zaproponowana przez prokuratora nie jest dla sądu wiążąca (zob. S. Waltoś, Akt oskarżenia w procesie karnym, Warszawa 1963, s. 45 i n.; S. Stachowiak, Funkcje zasady skargowości w polskim procesie karnym, Poznań 1975, s. 208). Jest to jedynie pogląd prawny prokuratora na zarzucany czyn. Polski Kodeks postępowania karnego przewiduje w art. 399 § 1 k.p.k., że jeżeli w toku rozprawy okaże się, że nie wychodząc poza granice oskarżenia, można czyn zakwalifikować według innego

przepisu prawnego, sąd uprzedza o tym obecne na rozprawie strony. Możliwe jest nawet dokonanie zmiany kwalifikacji prawnej czynu na rozprawie odwoławczej (art. 455 k.p.k.). To sąd jest odpowiedzialny za podjęcie decyzji co do prawa, które znajdzie zastosowanie i dokonania wiążącej subsumcji. Niezależne od opinii oskarżyciela sąd zajmuje samodzielne stanowisko co do kwalifikacji prawnej. Jest to jego uprawnienie, a zarazem obowiązek (por. wyrok SN z 8.09.2016 r., III KK 294/16, LEX nr 2100241). Przenosząc powyższe na grunt przedmiotowej sprawy należy zwrócić uwagę, że prokurator w toku całego postępowania karnego nie manifestował ani też nie przejawiał szczególnej aktywności w kierunku zmiany (uzupełnienia) kwalifikacji prawnej o czyn z art. 270 § 1 k.k., a co za tym idzie – niemożliwym byłoby przypisanie

oskarżonemu M. R.
ww. czynu.

Niesłuszny także
okazał się zarzut
rażącej
niewspółmierności
kary orzeczonej
wobec M. R.. W
pierwszym rzędzie
stwierdzić należy,
iż w pisemnych
motywach
zaskarżonego
wyroku Sąd
Okręgowy w sposób
szczegółowy i
wyczerpujący
ustosunkował się do
wszystkich
okoliczności, które
stosownie do art. 53
k.k. składają się na
dyrektywy sądowego
wymiaru kary. W
szczególności Sąd
Okręgowy zasadnie
zaakcentował winę
oraz stopień
społecznej
szkodliwości czynu,
jako znaczny. Sąd
skorzystał z
instytucji
warunkowego
zawieszenia
wykonania kary
pozbawienia
wolności, wskazując
równocześnie, że
postawa
oskarżonego, jego
właściwości i
warunki osobiste, a
przede wszystkim
dotychczasowy tryb
życia uzasadniają
przypuszczenie, że
oskarżony w
dalszym swoim życiu

będzie przestrzegać porządku prawnego, a w szczególności nie popełni przestępstwa ponownie. Sąd Apelacyjny w pełni te argumenty podziela. Powyższe okoliczności świadczą o tym, że wymierzona wobec oskarżonego kara 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 2 lata z całą pewnością cechującą niewspółmierności nie nosi.

Należy mieć bowiem na uwadze, iż przede wszystkim oskarżony przyznał się do winy oraz fakt, iż w związku z weryfikacją dokumentów przez bank nie doszło do podpisania umowy. Oczywiście, Sąd Apelacyjny dostrzega w tym zakresie zarzuty apelacji, niemniej fakt, iż oskarżony poczuwa się do winy, i dokonał czynu zabronionego celem pomocy swoim dziadkom, słusznie doprowadziło Sąd a quo do wymierzenia wymienionej, kary

z warunkowym jej zawieszeniem. Co więcej, a co jest istotne należy zwrócić uwagę, iż oskarżony spłacił zaległości wobec ZUS-u. Należy mieć również w polu widzenia, iż oskarżony w toku postępowania karnego wielokrotnie wyraził skruchę. Również na uwadze należy mieć incydentalny charakter popełnionego czynu oraz fakt, iż oskarżony nie był uprzednio karany sędownie, prowadzi ustabilizowany tryb życia, pracuje i przestrzega porządku prawnego. Wreszcie, nie sposób nie dostrzec, iż kara z warunkowym zawieszeniem wykonania w świetle całokształtu okoliczności sprawy i osoby sprawcy, jest wystarczająca dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Rzecz w tym, że orzeczona kara winna odpowiadać wadze przewinienia, stopniowi winy sprawcy, stopniowi społecznej szkodliwości czynu,

<p>jak też spełniać cele w zakresie prewencji indywidualnej i kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 7.12.2021 r., II Aka 190/20).</p> <p>W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny, dzielając zasadność wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 10 sierpnia 2021 r., sygn. II K 134/21 i nie znajdując żadnych podstaw do uwzględnienia wywiedzionej apelacji – na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. – zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:</p> <p>- dokonanie w pkt I właściwego opisu czynu, za który oskarżony został uznany winnym, wraz z kwalifikacją prawną jak poniżej</p> <p>w dniu 31 sierpnia 2020 roku w S. przy ul. (...), w (...) Banku</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

(...) S.A. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował doprowadzić Bank (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w postaci pieniędzy w kwocie 381.988,63 złotych, w ten sposób, że do wniosku o kredyt mieszkaniowy o numerze (...) przedłożył uprzednio przez siebie podrobione, datowane na dzień 31 sierpnia 2020 roku, oświadczenie o niezaleganiu w opłacaniu składek na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych przez Usługi-Handel (...), które to oświadczenie miało istotne znaczenie dla uzyskania kredytu w w/w kwocie, wprowadzając pracownika Banku (...) S.A. w błąd co do swojej sytuacji majątkowej i zdolności kredytowej oraz możliwości wywiązania się z przyszłego zobowiązania, lecz zamierzonego celu nie uzyskał z uwagi na negatywną weryfikację wniosku przez B., czym działał na szkodę

<p>Banku (...) S.A. z siedzibą w W., tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 §2k.k.</p> <p>- na podstawie art. 294 § 1 k.k. wymierzenie oskarżonemu kary 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;</p> <p>- na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzenie oskarżonemu kary grzywny w wysokości 250 stawek dziennych po 25 złotych każda ze stawek;</p> <p>a w pozostałym zakresie wniósł o utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.</p>			
<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Ze względu na niezasadność zarzutów nie było podstaw do uwzględnienia wniosków zmierzających do zmiany wyroku.</p>			

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>1. Oskarżonego M. R. uznaje za winnego tego, że w dniu 31 sierpnia 2020 roku w S. przy ul. (...), w (...) Banku (...) S.A. działając w celu uzyskania kredytu hipotecznego w kwocie 381.988,63 złotych złożył do wniosku o kredyt mieszkaniowy o numerze (...) uprzednio podrobione w nieustalonej dacie i miejscu, datowane na dzień 31 sierpnia 2020 roku,</p>		

oświadczenie o
niezaleganiu w
opłacaniu składek
na rzecz Zakładu
Ubezpieczeń
Społecznych przez
Usługi-Handel (...),
które to
oświadczenie miało
istotne znaczenie dla
uzyskania kredytu w
w/w kwocie, tj. za
winnego dokonania
czynu z art. 297 §
1 kk i na podstawie
art. 297 § 1 k.k.
wymierza mu karę
8 (ośmiu) miesięcy
pozbawienia
wolności.

2. Na podstawie art.
69 § 1 k.k., art. 70
§ 1 k.k. wykonanie
kary pozbawienia
wolności
warunkowo
zawiesza na okres
próby 2 (dwóch) lat.

3. Na podstawie
art. 72 § 1 pkt
1 k.k. zobowiązuje
oskarżonego do
informowania Sądu
o przebiegu okresu
próby.

4. Na podstawie art.
626 § 1 k.p.k., art.
627 k.p.k. zasądza
od oskarżonego
na rzecz Skarbu
Państwa koszty
procesu i wymierza
stosowną do
wymiaru kary
opłatę.

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy			
Ponieważ żaden z zarzutów wniesionej apelacji nie okazał się trafny, zasadne było utrzymanie wyroku w mocy.			
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	

Zwiążle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiążle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiążle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II	Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, Sąd Apelacyjny oparł o przepisy art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 634 k.p.k. oraz art. 636 § 1 k.p.k.	
7. PODPIS		
SSA Małgorzata Jankowska SSA Janusz Jaromin SSA Piotr Brodniak		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Utrzymanie w mocy	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana